

தீருவெள்ளக் குளம்

—ஸ்தலையனத்துறைவர்

அருட்கடல் அண்ணா- இஷ்வாகு வம்சத்தில் துந்து
மாரன் என்ற பெயரோடு ஓரசன் இருந்தான். அவனுக்கு
ஒரே மகள்! சுவேதன் என்பது அவன் பெயர். அவனுக்கு
ஒன்பதாம் வயதில் அகால மரணம் ஏற்படப் போவதை
குலகுருவான வசிஷ்டர் உய்த்துணர்ந்தார். அம்மகளை எவ்
வாறேனும் காப்பாற்றியே தீரவேண்டும் என்று முடிவு
செய்தார். மிகச் சிறந்த பயனை உடனடியாக அளிக்கும்
(பலாச வனக்ஷேத்திரத்திற்கு) திருநாங்கூர்ப் பகுதிக்கு
சுவேதனை உடன் அழைத்துச் சென்றார், அங்கு வாழும்
முனிவர்களுக்கு சுவேதனின் நிலையைக் கூறினார். மரணத்தை
வெல்லும் மிருத்யுஞ்ஜய மந்திரத்தை சுவேதனுக்கு உபதே
சித்து மருத்தரின் ஆசிரமத்திற்கு அனுப்பினார்

சுவேதன் வசிட்டமாமுனிவரின் ஆணையை ஏற்றான்-
மருத்தரின் ஆசிரமத்திற்கு விரைவாகச் சென்றான். எங்கும்
அமைதி நிலவி இருந்தது. அங்கு ஓர் அழகிய குளம், அக்கு
ளத்தின் அருகில் ஸ்ரீநிவாஸன் வரம் தரும் பெருமாளாகக்
கோயில் கொண்டு எழுந்தருளி இருக்கிறான். சுவேதன் அக்
குளத்தில் நீராடி, வித்தாசரமம்போன்று, தப்பாமல்
பயனளிக்கும் அவ்விடத்தில் மருத்தரோடு இருந்துகொண்டு
எம்பெருமான் திருவடிகளில் மனத்தைச் செலுத்தி அம்மந்
திரத்தை முறையோடு ஐபித்தான். ஐப்பசித் திங்கள் வளர்
பிறை தசமி நாளன்று தொடங்கிக் கார்த்திகை மாதம்
வளர்பிறை ஏகாதசி வரை இவ்வாறு நடை பெற்றது. அந்த
ஏகாதசி நன்னாளில் மதுஸூதனான ஸ்ரீநிவாஸன்

கவேதனின் எதிரில் தோன்றினார். முன்னொரு நாள் சிவனைக் கொண்டு மார்க்கண்டேயரை மரணத்திலிருந்து காப்பாற்றி அவருக்கு நீண்ட ஆயுளைக் கொடுத்த எம்பெருமானே, இங்கு ஸ்ரீநிவாஸனாக இருந்து கொண்டு நேரிடையாகவே கவேதனை அகால மரணத்திலிருந்து காப்பாற்றினான்; பல்லாண்டு வாழும் வரத்தையும் தந்தருளினான். கவேதனுக்கு எம்பெருமான் அருள்புரிந்ததை நாம் உணர்வதற்காகவே இக்குளத்திற்கு கவேத புஷ்கரிணி என்று பெயர் ஏற்பட்டது. இதுவே தமிழ் மொழியில் 'திருவெள்ளக்குளம்' என்று வழங்கப்படுகிறது.

குமுதவல்லி மணவாளன் வாழி!:- திருவெள்ளக் குளமென்னும் இத்தலத்திலுள்ள குமுத மலர்களைக் கொய்து மகிழ அவ்வப்போது தேவமாதர்கள் வருவது வழக்கம். ஒரு நாள் தேவமாத ஒருத்தி மனிதர்களின் பார்வைக்கு இலக்காகித் தேவருலகம் செல்லும் சக்தியை இழந்தாள். அதனால் இவ்வூரிலேயே அவள் தங்கி இருக்கும்படி நேர்ந்தது. அவள் குமுதவல்லி என்ற பெயரோடு (அண்ணன் கோயிலில்) ஓர் அந்தணர் (ஸ்ரீவைஷ்ணவர்) இல்லத்தில் வளர்ந்து வந்தாள். இவளழகைக் கேள்வியுற்ற திரு மங்கை மன்னன் (திருவெள்ளக் குளத்திற்கு) அண்ணன் கோயிலுக்கு வந்தார். திவனும் வெண்மதி போன்ற குமுதவல்லியின் திருமுகத்தில் ஒளிரும் (ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயை)வைணவ ஒளியைக் கண்டார். அவளை மனைவியாக ஏற்க விரும்பினார். நம் எண்ணத்தையும் வெளியிட்டார்! அவளும் இசைந்தாள்! ஆனால், இம் மன்னனிடம் பக்தி மணம் வீசச் செய்து நாளிறு கொண்ட ஆழ்வாராக இவரை மாற்ற நினைத்தாள்! இவரது தேனினும் இனிய பாடல்களால் அர்ச்சாவதார எம்பெருமான்களையும் உய்விக்க எண்ணினாள்! இவர் மீது (அன்பும் அருளும் கொண்டு) அங்கணிரண்டும் கொண்டு பார்வையைச் செலுத்தினாள். ஸ்ரீவைஷ்ணவ ததீயாராதனம் (வைணவர்களுக்கு அன்னமிடுதல்) என்ற நற்செயலில்

திருவெள்ளக் குளம்

மனத்தை ஈடுபடுத்தி அந்நோக்கு திருமங்கை மன்வளை ஆழ் வாராக மாற்றி விட்டதே! குமுதவல்லி வாழி! அவள் மண வாளன் வாழி! இவ்வூரில் குமுதவல்லி நாச்சியாருக்குத் தனி ஸன்னிதி இருக்க வேண்டும் என்று அன்பர்கள் ஆசைப்பட்டால், அது உண்மையான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் ஸ்வரூபத் தையே விளங்கச் செய்யும்,

தாகம் தணிந்தது!:- எந்தச் செயலைச் செய்தாலும் பகவானின் திருவுள்ளம் உகக்கவேண்டும். அவனது உகப்பே நன்மை தரும். அவன் நினைக்கும் நினைப்பிற்கு ஏற்றவாறு தொண்டு செய்யவேண்டும். அதுவே வழுவிலா அடிமை எனப்படும். அந்த அடிமையையும் அன்போடு செய்திட வேண்டும். இலக்குமணன் இராமனை விட்டுப் பிரியாமல் இருந்து கொண்டு அவனுக்கு அடிமை செய்தான். அவ் வடிமை இராமபிரானின் எண்ணத்திற்குத் தக்கவாறு அமைந்திருந்தது. இராமனுக்கு அடிமை செய்யாமல் இவரால் இருக்க இயலாது. இது பெரும் பாக்கியம்.

பகவானுக்கு நாம் கைங்கர்யம் செய்வதற்கும் அவனது இன்னரூள் வேண்டும். அவன் நம்மீது அருள்நோக்கினைச் செலுத்த வேண்டும். நாம் பாரிப்புடன் செய்யும் தொண்டுகளை ஏற்பதற்காகவே எம்பெருமான் ஆங்காங்கு கோயில் கொண்டுள்ளான்.

தண்ணீரைப் பருகினால் தாகம் தீரும். பெருந்தாக மாயின் குளத்து நீர் முழுவதையும் பருக வேண்டும் எனத் தோன்றும். இதனை 'விடாய், பெருவிடாய்' என்பர்.

எம்பெருமானைக்கிட்டி அடிமை செய்யவேண்டும் என்று எனக்கு 'விடாய்' ஏற்பட்டது. அவனைத்தேடிச் சென்றேன். அவனுக்கோ, என்னை அடிமை கொள்ள வேண்டும் என்று 'பெருவிடாய்', விடாய் தீர்த்துக்கொள்ள

நீர் நிரம்பிய குளத்தைத் தேடுவதுபோல் நான் அவனைத் தேடிச் சென்றேன்; அவன் என்னைத்தேடி வந்தான். சர்க்கரைப்பாகும் தேனும் கலந்தாற்போல் 'திருவெள்ளக் குளத்தில்' நாங்கள் ஒன்று சேர்ந்தோம். நான் விரும்பி அடிமை செய்ய, அவன் மிக விரும்பி என்னை அடிமைத் தொழிலில் ஈடுபடுத்தினான். விருப்பத்திற்கு ஏற்றவாறு பயன் படுத்திக் கொண்டான். நான் என் விடாயைத் தீர்த்துக் கொண்டேன் அவனும் தன் பெருவிடாயைத் தீர்த்துக் கொண்டான். இருவரும் விடாய் தீர்ந்தவர்களானோம் என்கிறார் பிள்ளைப்பெருமான் ஐயங்கார்.

நானடிமை செய்யவிடாய் நானானேன், எம்பெருமான் தானடிமை கொள்ள விடாய் தானானான்-ஆனதற்பின் வெள்ளக்குளத்தே விடாய் இருவரும் தணிந்தோ முள்ளக் குளத்தேனே யொந்து.

(நூற்றெட்டு-திருப்பதி-அந்தாதி-39)